

Sygn. akt VIII C 2017/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 14 września 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: SSR Bartek Męcina

protokolant: staż. P. S.

po rozpoznaniu w dniu 7 września 2018 roku w Łodzi

sprawy z powództwa (...) S.A. w R.

przeciwko K. K.

o zapłatę

na skutek skargi pozwanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi- Widzewa w Łodzi z dnia 18 grudnia 2013 r. w sprawie VIII C 793/13

zmienia zaskarżony wyrok i oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 2017/16

UZASADNIENIE

W skardze z dnia 22 czerwca 2016 roku K. K. wniósł o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem wydanym przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi w dniu 18 grudnia 2013 roku w sprawie o sygn. akt VIII C 793/13 i o zmianę wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości. Jako podstawę wznowienia pozwany podał art. 401 pkt 2 k.p.c. i art. 403 § 2 k.p.c. W uzasadnieniu skargi wyjaśnił, iż wyprowadził się spod adresu Ł., ul. (...) nie mając świadomości, iż o fakcie tym musi powiadomić Sąd, albowiem o powyższej powinności, jak również o konsekwencjach jej uchybienia, nie został pouczony.

(skarga k. 9)

W odpowiedzi na skargę powód (...) S.A. z siedzibą w R. wniósł o jej odrzucenie, ewentualnie oddalenie oraz zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów postępowania. W uzasadnieniu podniósł, iż w toku postępowania toczącym się w sprawie, której dotyczy skarga, Sąd kierował przesyłki na prawidłowy adres pozwanego, który został ustalony jeszcze na etapie e.p.u.

(odpowiedź na skargę k. 54-55)

W toku dalszego postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska. Pozwany uzupełniająco podał, że w sprawie, której dotyczy skarga, składał wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu z uwagi na swoją niepełnosprawność, który jednak nie został rozpoznany.

(pismo procesowe k. 57-58, k. 76-76v., protokół rozprawy k. 63-64, k. 73-74, k. 82-82v., k. 89, k. 92-94)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 września 2011 roku pozwany K. K. zawarł z powodem (...) S.A. Oddział I w Ł. umowę kompleksową sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usługi dystrybucji nr (...), zgodnie z treścią której powód był zobowiązany do dostarczania energii elektrycznej do lokalu nr (...), zajmowanego przez pozwanego na podstawie umowy najmu, położonego przy ul. (...) w Ł. (do świadczenia usługi kompleksowej), zaś pozwany do uiszczania na rzecz usługodawcy opłat za wykonaną usługę. Umowa została zawarta na czas oznaczony do dnia 31 października 2011 roku, przy czym stanowiła ona kontynuację wcześniejszej umowy łączącej strony, a dotyczącej tego samego lokalu wynajmowanego przez pozwanego.

Strony umowy postanowiły, że za podstawę do rozpoczęcia rozliczeń przyjmuje się wskazania układu pomiarowo-rozliczeniowego zgodnie z warunkami określonymi w Warunkach świadczenia usług kompleksowych. Ilość zakupionej przez odbiorcę energii ustalana była według wskazań w/w układu pomiarowo-rozliczeniowego.

(dowód z przesłuchania pozwanego 00:12:50-00:23:43 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 7 września 2018 roku, zeznania świadka M. B. 00:02:28-00:09:33 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 7 września 2018 roku; z akt sprawy VIII C 793/13: umowa wraz z załącznikami k. 31-34, okoliczności bezsporne)

Dostawca energii elektrycznej, zgodnie z treścią przedmiotowej umowy, dostarczał energię elektryczną do lokalu nr (...), położonego przy ul. (...) w Ł., za co wystawiał faktury VAT.

W dniu 14 czerwca 2011 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...) opiewającą na kwotę 527,24 zł, obejmującą należności za okres od dnia 16 grudnia 2010 roku do dnia 9 czerwca 2011 roku oraz prognozę na okres od dnia 9 czerwca 2011 roku do dnia 21 listopada 2011 roku. W prognozie tej założono, że łączne zużycie energii elektrycznej w przyjętym przedziale czasu wyniesie 649 kWh, a koszt jej sprzedaży wyrażać się będzie kwotą 388,94 zł. W przypadku dwóch ostatnich okresów, tj. od dnia 20 września do dnia 20 października 2011 roku oraz od dnia 20 października do dnia 21 listopada 2011 roku (blankiety (...) i (...)) wartość prognozowanego zużycia została oznaczona na poziomie odpowiednio 152 i 148 kWh, zaś jego ekwiwalent pieniężny na poziomie odpowiednio 89,18 zł i 87,13 zł.

W dniu 14 grudnia 2011 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...) obejmującą należność za okres od dnia 9 czerwca 2011 roku do dnia 12 grudnia 2011 roku. W jej treści wskazano, iż należność ta wyniosła 662,87 zł, natomiast wartość prognozy – 388,94 zł, tym samym do dopłaty pozostała kwota 273,93 zł; z jej treści wynika również, że we wskazanym okresie sprzedano energię elektryczną w ilości 512 kWh. W fakturze powód przypomniał ponadto o niezapłaconych fakturach nr (...), a także naliczył odsetki od nieterminowych płatności w łącznej wysokości 4,04 zł.

W dniu 17 stycznia 2012 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...) opiewającą na kwotę 5,02 zł, obejmującą należność za okres od dnia 12 grudnia 2011 roku do dnia 13 stycznia 2012 roku; z jej treści wynika również, że we wskazanym okresie w lokalu pozwanego nie doszło do zużycia (sprzedaży) energii.

Pozwany nie uregulował należności wynikających z dokumentów księgowych, o których mowa wyżej.

(z akt sprawy VIII C 793/13: faktura VAT k. 35, k. 36, k. 37, okoliczności bezsporne)

Pismem z dnia 14 lutego 2012 roku powód wezwał pozwanego do zapłaty zadłużenia w kwocie 459,30 zł obejmującego należności z tytułu faktur nr (...).

(z akt sprawy VIII C 793/13: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru k. 38-39)

W dniu 10 czerwca 2012 roku powód (...) S.A. w R. wytoczył przeciwko pozwanemu K. K., w elektronicznym postępowaniu upominawczym, powództwo o zapłatę kwoty 459,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot: 89,18 zł od dnia 21 października 2011 roku do dnia zapłaty, 87,13 zł od dnia 22 listopada 2011 roku do dnia zapłaty, 277,97 zł od dnia 28 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty i 5,02 zł od dnia 31 stycznia 2012 roku do dnia zapłaty.

W dniu 22 czerwca 2012 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którego odpis przesłano pozwanemu na adres: Ł., ul. (...) i uznano za doręczony w trybie awizo.

W dniu 28 grudnia 2012 roku pozwany złożył sprzeciw od nakazu zapłaty, o którym mowa wyżej, wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do jego złożenia, podnosząc w jego treści, że nie otrzymał przesyłki zawierającej odpis nakazu zapłaty. W sprzeciwie pozwany zawarł m.in. wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu, uzasadniając go swoim stanem zdrowia i orzeczoną niepełnosprawnością.

Zarządzeniami z dnia 9 stycznia 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie uchylił na podstawie art. 359 § 1 k.p.c. w zw. z art. 362 k.p.c. zarządzenie z dnia 14 sierpnia 2012 roku o skutecznym doręczeniu stronie pozwanej odpisu pozwu i nakazu zapłaty oraz nakazał doręczyć pozwanemu odpis nakazu zapłaty z odpisem pozwu z pouczeniem m.in. o treści art. 136 § 1 i § 2 k.p.c. Przesyłka ta została przesłana na adres Ł., ul. (...) i uznana za doręczoną w trybie awizo. Wobec jej nieodebrania pozwany nie zapoznał się z treścią pouczenia, o którym mowa wyżej.

Postanowieniem z dnia 29 stycznia 2013 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie odrzucił wniosek pozwanego o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu, stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu oraz przekazał sprawę do rozpoznania do tut. Sądu.

Po przekazaniu sprawy, w piśmie procesowym z dnia 8 kwietnia 2013 roku powód cofnął pozew w zakresie odsetek ustawowych od kwoty 4,04 zł za okres od dnia 28 grudnia 2011 roku do dnia 10 czerwca 2012 roku, wobec czego, Sąd postanowieniem z dnia 1 lipca 2013 roku umorzył postępowanie w zakresie w jakim nastąpiło cofnięcie pozwu.

Zarządzeniem z dnia 4 lipca 2013 roku wyznaczono termin rozprawy, o którym zawiadomiono pozwanego. Zarówno odpis postanowienia z dnia 1 lipca 2013 roku, jak i zawiadomienie o terminie rozprawy, zostały przesłane pozwanemu na adres Ł., ul. (...) i uznane za doręczone w trybie awizo.

Na wyznaczonej w dniu 18 grudnia 2013 roku rozprawie pozwany nie stawił się, a po jej przeprowadzeniu i zamknięciu, Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał wyrok, w którym uwzględnił powództwo w całości i orzekł o kosztach procesu.

Wniosek pozwanego o ustanowienie pełnomocnika z urzędu nie został rozpoznany w toku prowadzonego przeciwko niemu postępowania.

W okresie od dnia 1 listopada 2011 roku do dnia 30 listopada 2014 roku pozwany na mocy umowy najmu z dnia 7 października 2011 roku mieszkał w lokalu nr (...) położonym w Ł. przy ul. (...).

(z akt sprawy VIII C 793/13: pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2-3v., nakaz zapłaty k. 4, kserokopia koperty k. 4v.-5, zarządzenie k. 5v., k. 8v., k. 9-9v., sprzeciw k. 6-7v., postanowienie k. 10, k. 44-45, pismo procesowe k. 15-15v., protokół rozprawy k. 51, wyrok k. 52, umowa najmu wraz z aneksem k. 74-75; zeznania świadka K. B. 00:05:07-00:11:10 protokołu elektronicznego rozprawy z dnia 17 listopada 2017 roku)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dowodów z dokumentów, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron procesu. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął również zeznania świadków oraz dowód z przesłuchania pozwanego.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Skarga o wznowienie postępowania zasługiwała na uwzględnienie.

Przepis art. 412 § 1 kpc stanowi, że Sąd rozpoznaje sprawę na nowo w granicach, jakie określa podstawa wznowienia. Po ponownym rozpoznaniu sprawy sąd stosownie do okoliczności bądź oddała skargę o wznowienie, bądź uwzględniając ją zmienia zaskarżone orzeczenie albo je uchyla i w razie potrzeby pozew odrzuca lub

postępowanie umarza (art. 412 § 2 kpc). Zgodnie z powyższym sąd rozpoznając skargę o wznowienie postępowania w pierwszej kolejności ustala czy wznowienie postępowania jest dopuszczalne, następnie czy są ustawowe przesłanki do wznowienia postępowania, a w ostatnim etapie, jeśli spełnione zostaną przesłanki wznowienia postępowania, rozpoznaje na nowo wznowioną sprawę, w granicach, jakie określa podstawa wznowienia. Skarga pozwanego spełniała wszystkie wymogi formalne i została wniesiona w terminie (powód nie zdołał wykazać – art. 6 k.c., art. 232 k.p.c. – iż pozwany dowiedział się o wydaniu wyroku w sprawie VIII C 793/13 przed dniem 22 marca 2016 roku).

Skarżący w niniejszej sprawie wniósł skargę o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z dnia 18 grudnia 2013 roku, na podstawie m.in. art. 401 pkt. 2 k.p.c. Jako asumpt wznowienia postępowania na w/w podstawie skarżący wskazał pozbawienie możliwości działania, polegające na: (1) nie pouczeniu go o konieczności informowania sądu o zmianie swojego miejsca zamieszkania, na skutek czego po opuszczeniu przez niego lokalu przy ul. (...) nie otrzymał żadnej korespondencji z Sądu, przez co nie miał wiedzy o toczącym się postępowaniu i wydaniu wyroku, (2) nierozpoznaniu wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Stosownie do treści art. 401 pkt 2 k.p.c. można żądać wznowienia postępowania z powodu nieważności, jeżeli strona nie miała zdolności sądowej lub procesowej albo nie była należycie reprezentowana bądź jeżeli wskutek naruszenia przepisów prawa była pozbawiona możliwości działania; nie można jednak żądać wznowienia, jeżeli przed uprawomocnieniem się wyroku niemożność działania ustala lub brak reprezentacji był podniesiony w drodze zarzutu albo strona potwierdziła dokonane czynności procesowe. Wskazane wyżej podstawy prawne skargi o wznowienie to tzw. przyczyny nieważności, które to stanowią bezwzględne przyczyny wznowienia w tym znaczeniu, że ich stwierdzenie w każdym przypadku skutkuje uchynieniem zaskarżonego orzeczenia. Sąd nie bada już wówczas związku przyczynowego zachodzącego pomiędzy podstawą, a treścią rozstrzygnięcia.

W ocenie Sądu w sprawie ziszcili się przesłanki z art. 401 pkt 2 k.p.c. Jak wynika z analizy akt sprawy VIII C 2017/16, pozwany nie otrzymał do rąk własnych przesyłki z pouczeniem o treści art. 136 § 1 i § 2 k.p.c., była ona bowiem dwukrotnie awizowana, a następnie zwrócona do nadawcy – Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie, który uznał ją za doręczoną w trybie awizo. W konsekwencji, zdaniem Sądu nie sposób przyjąć, iż pozwany został skutecznie pouczony o obowiązku zawiadamiania sądu o każdej zmianie swego zamieszkania i skutkach jego niedopełnienia. Wprawdzie pouczenie takie zostało przesłane pozwanemu na adres wskazany przez niego w treści sprzeciwu, to jednak, wobec niepodjęcia przesyłki przez adresata, niewątpliwie nie mógł on się zapoznać z jego treścią. Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela przy tym pogląd wyrażony w doktrynie, zgodnie z którym pierwsze doręczenie w sprawie musi być dokonane do rąk adresata. Pozostawienie w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia może nastąpić dopiero po pouczeniu strony o tym skutku przy pierwszym doręczeniu. (por. M. Jędrzejewska i inni, Komentarz do kodeksu postępowania cywilnego. Część pierwsza. Postępowanie rozpoznawcze, wyd. V, LexisNexis 2004). Przywołać należy również postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 grudnia 1999 roku (III CKN 645/99, LEX), w którym Sąd ten przyjął, że o ile uzasadnione jest korzystanie z art. 139 § 1 k.p.c. przy doręczeniach pism sądowych, o tyle konieczne jest zachowanie szczególnej ostrożności w sięganiu do zastępczego doręczenia przy kierowaniu do strony pierwszego pisma sądowego. W realiach niniejszej sprawy pozwany nie odebrał kierowanego do niego pisma zawierającego m.in. pouczenie o treści art. 136 § 1 i § 2 k.p.c., a tym samym nie miał świadomości, iż musi powiadomić Sąd o zmianie miejsca zamieszkania. Okoliczność ta ma zaś relewantne znaczenie z punktu widzenia prawa do obrony pozwanego, w okresie rozpoznawania sprawy o sygn. VIII C 793/13 przez tut. Sąd, wszelkie pisma kierowane do pozwanego, w tym zawiadomienie o terminie rozprawy, były bowiem przesyłane na adres Ł., ul. (...) i uznawane za doręczone w trybie awizo w sytuacji, gdy pozwany wynajmował wówczas i mieszkał w lokalu nr (...) przy ul. (...). W konsekwencji pozwany został pozbawiony możliwości wzięcia udziału w rozprawie wyznaczonej na dzień 18 grudnia 2013 roku, po której przeprowadzeniu i zamknięciu Sąd wydał wyrok. Niezależnie od powyższych rozważań godzi się przypomnieć, że w treści sprzeciwu pozwanego od nakazu zapłaty wydanego w e.p.u. wniósł on o ustanowienie pełnomocnika z urzędu powołując się na swój stan zdrowia i orzeczoną niepełnosprawność, który to wniosek nie został rozpoznany ani przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, ani przez Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi. W ocenie Sądu nierozpoznanie wniosku pozwanego pozbawiało go możliwości działania w sprawie, której dotyczy skarga, nie

ustalono bowiem, czy z uwagi na stan zdrowia i niepełnosprawność pozwanego udział zawodowego pełnomocnika w sprawie był potrzebny.

Zatem więc doszło do naruszenia przez Sąd przepisów procesowych, co spowodowało nieważność o jakiej mowa w art. 401 pkt. 2 k.p.c. Pozwany został pozbawiony możliwości działania. Tym samym brak było podstaw dla odrzucenia skargi o wznowienie, stwierdzenie bezwzględnej podstawy wznowienia obligowało Sąd do ponownego rozpoznania sprawy, w toku którego Sąd uznał powództwo za niezasadne.

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest, że w okresie objętym roszczeniem pozwu pozwanego K. K. łączyła z powodem umowa, zgodnie z którą dostawca energii elektrycznej był zobowiązany do dostarczania do lokalu zajmowanego przez pozwanego, położonego w Ł. przy ul. (...), energii elektrycznej, zaś pozwany do uiszczania na rzecz dostawcy opłat za dostarczoną energię. Wątpliwości nie budziło ponadto, że pozwany nie uregulował należności wynikających z wystawionych przez dostawcę energii faktur VAT - pozwany podnosił wyłącznie, że uiszczył należności za okres sprzed dnia 20 września 2011 roku, tymczasem powód dochodził należności późniejszych, tj. za okres od dnia 20 września 2011 roku do dnia 12 grudnia 2011 roku. Wprawdzie umowa łącząca strony została zawarta na czas oznaczony, tj. do dnia 31 października 2011 roku, zaś wyliczenie powoda zamyka się na dniu 12 grudnia 2011 roku, to jednocześnie wobec treści zeznań M. B., iż po opuszczeniu przez pozwanego lokalu przy ul. (...) nie był on wynajmowany aż do lutego 2012 roku, uznać należy, iż energię w tym lokalu zużywał wyłącznie pozwany. Oczywiście jest przy tym, że powód dokonuje rozliczeń sprzedaży energii w okresach półrocznych i dopiero wówczas weryfikuje wartość prognozy, co ma ten skutek, że niemożliwe jest ustalenie jak kształtowało się zużycie energii na przestrzeni kolejnych miesięcy, powód dysponuje bowiem wyłącznie początkowym i końcowym stanem licznika (w wystawianych za każdy miesiąc blankietach powód określa wyłącznie koszt prognozowanego zużycia energii).

Dokonując rozważań w zakresie dochodzonego przez powoda żądania przypomnieć należy, że w myśl treści przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/ 6-7/76). Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw.

W ocenie Sądu powód nie udowodnił, że faktury, stanowiące źródło jego żądania, zostały wystawione za faktycznie sprzedaną na rzecz pozwanego energię elektryczną.

Już z treści samej umowy z dnia 19 września 2011 roku wynika, iż jej strony ustaliły, że jako podstawę do rozpoczęcia rozliczeń, w oparciu o przedmiotową umowę, przyjmuje się wskazania układu pomiarowo-rozliczeniowego. Podstawą wystawienia faktury winny być zatem wskazania układu pomiarowo-rozliczeniowego, czyli odczyt licznika. Sama zaś faktura VAT nie stanowi dowodu na wysokość zużycia i sprzedaży energii elektrycznej na rzecz pozwanego. W przeciwnym razie pierwotny wierzyciel mógłby wystawiać dokumenty księgowe na dowolne kwoty i w oparciu o nie dochodzić ich zapłaty w drodze powództwa cywilnego. Podobnie, w przypadku zaistnienia omyłki pisarskiej w treści faktury, powód, jako nabywca wiarygodności, mógłby skutecznie dochodzić zapłaty omyłkowo wpisanej kwoty. Tak

jednak nie jest, albowiem faktura VAT, tak jak każdy dokument prywatny, stanowi jedynie dowód tego, że określona osoba złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie. Dlatego też dokumenty te, o ile nie zostały podpisane przez dłużnika, należy uznawać za dokumenty obejmujące wyłącznie oświadczenie wierzyciela. Tylko w takim zakresie dokumenty przedstawione przez powoda nie budzą wątpliwości Sądu. Natomiast materialna moc dowodowa tych dokumentów bez poparcia ich odpowiednimi dokumentami źródłowymi, zwłaszcza w sytuacji, gdy strona pozwana zakwestionowała wysokość zadłużenia, a w konsekwencji zużycia, jest nikła. Sąd Rejonowy podziela przy tym w pełni pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 listopada 2007 roku (II CNP 129/07, LEX nr 621237), iż nie sposób, w świetle art. 245 k.p.c. uznać, aby faktura VAT miała inną moc dowodową, niż inne dokumenty prywatne (tak też: wyrok SA w Białymstoku z dn. 9.01.2014 r., I ACa 622/13, LEX nr 1425358, wyrok SO w Krakowie z dn. 6.12.2013 r., XII Ga 412/13, LEX nr 1715416; wyrok SO w Gdańsku z dn. 7.07.2011 r., III Ca 126/11, LEX nr 1713955). Jednocześnie przypomnienia wymaga, że treść oświadczenia zawartego w dokumencie prywatnym nie jest objęta domniemaniem zgodności z prawdą zawartych w nim twierdzeń. Zatem dokument prywatny nie jest dowodem rzeczywistego stanu rzeczy (por. wyrok SN z dnia 25 września 1985 r., IV PR 200/85, OSNC 1986, nr 5, poz. 84).

Pozwany od samego początku kwestionował wystawione faktury VAT, powód winien zatem złożyć stosowne wnioski dowodowe na powyższą okoliczność faktyczną, skoro była ona sporna, chociażby złożyć dowód z dokumentu w postaci protokołu odczytu licznika energii elektrycznej, czego powód nie uczynił. Powód nie wykazał, że sporne faktury zostały wystawione na podstawie wskazań układu pomiarowo-rozliczeniowego odczytanych przez uprawnionego pracownika pierwotnego wierzyciela, a wskazane w ich treści kwoty odpowiadają rzeczywistemu zużyciu energii przez pozwanego, stąd nie można było uznać, że roszczenie zostało udowodnione. Sam fakt zamieszkiwania pozwanego w lokalu i hipotetyczna możliwość zużycia energii nie oznacza jeszcze, że po pierwsze faktycznie ono nastąpiło, po drugie, że wartość tego zużycia odpowiada wartości oznaczonej w treści przedłożonych do akt faktur. W świetle przedłożonych przez powoda dokumentów Sąd uznał, iż wykazane w ich treści zużycie energii elektrycznej jest całkowicie nieweryfikowalne. W niniejszej sprawie nie ulega zaś wątpliwości, że powołanie dowodów na wykazanie zasadności roszczenia, zarówno w aspekcie „czy się należy”, jak i aspekcie „ile się należy”, obciążało powoda już w pozwie, a najpóźniej w odpowiedzi na sprzeciw. Powód powinien był w pozwie nie tylko jasno wykazać czego się domaga, ale też powołać dowody na wykazanie zasadności swojego żądania. Poza sporem bowiem pozostaje, że zawsze zachodzi obiektywna potrzeba powołania w pozwie dowodów na wykazanie zasadności swoich roszczeń w zakresie żądanej ochrony prawnej. W przedmiotowej sprawie powód nie udowodnił wysokości swojego roszczenia, w tym sensie, że nie powołał wszystkich niezbędnych dowodów do wykazania swoich roszczeń w żadnym ze złożonych pism procesowych.

Na marginesie należy w tym miejscu przytoczyć treść art. 207 § 6 k.p.c., zgodnie z którym Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie złożyła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Zgodnie z treścią powołanego powyżej przepisu zaniedbania strony w zakresie zgłoszenia na oznaczonym etapie postępowania twierdzeń i dowodów rodzą poważne konsekwencje, bowiem strona ta traci prawo ich powołania na późniejszym etapie postępowania. W niniejszej sprawie uznać należy, iż to pierwsze posiedzenie przeznaczone na rozprawę wyznaczało dla powoda ostateczny termin na zgłoszenie stosownych wniosków dowodowych, czego jednak powód nie uczynił. Konstatacji tej nie zmienia okoliczność, iż Kodeks postępowania cywilnego daje stronom możliwość przedstawienia nowych dowodów w postępowaniu odwoławczym (art. 381 k.p.c.). Możliwość ta jest bowiem obostrzona określonymi warunkami - potrzeba powołania się na dany dowód musi się ujawnić już po zakończeniu postępowania przed Sądem pierwszej instancji - przy czym strona nie może skutecznie żądać ponowienia lub uzupełnienia dowodu w postępowaniu apelacyjnym li tylko dlatego, że spodziewała się korzystnej dla siebie oceny określonego dowodu przez Sąd pierwszej instancji (por. wyrok SN z dnia 10.07.2003 roku, I CKN 503/01, LEX nr 121700; wyrok SN z dnia 24.03.1999 roku, I PKN 640/98, OSNP 2000/10/389).

Mając powyższe na uwadze Sąd zmienił zaskarżony wyrok i oddalił powództwo w całości.